

půl roku, a ani já, ten nejhorší kámoš na celý týhle všivý planetě, nemůžu popřít, že jsou pro sebe jako stvořený.

A Garrett si rozhodně zaslouží být šťastný. Před cizíma si hraje na velkého frajera, ve skutečnosti je ten kluk ale svatej. Nejlepší centr, s jakým jsem kdy hrál, a nejlepší člověk, jakýho jsem kdy poznal. Jsem si svou orientací dost jistej, takže vám s klidem povím, že kdybych „hrál za druhý tým“, Garretta Grahama bych nevojel. Já bych si ho *vzal*.

A tím je to všechno milionkrát těžší. Nemůžu nenávidět chlapa, co brousí holku, kterou chci. Nemůžu proti němu ani kout pikle, protože mám Garretta rád a necítím k němu nenávist. Ani zdaleka ne.

Zaskřípou dveře, v chodbě se ozvou kroky. Modlím se k bohu, aby Garrett ani Hanna nezaklepali na moje dveře. A aby ani neotevřeli pusy, protože i slyšet jejich hlasy by mě teď bolelo.

Na dveře našťěstí zabuší Dean, můj další spolubydlící, který ihned a bez pozvání vpadne dovnitř. „Párty na Omega Fí. Jdeš?“

Vystřelím z postele rychleji, než byste řekli *ubožák*, protože představa párty mi teď přijde jako ten nejlepší nápad na světě. Ožrat se je jistej způsob, jak z hlavy vyhnat myšlenky na Hannu. Vlastně ne – chci se ožrat a vyšukat nějaký holce mozek z hlavy. Protože jestli něco z toho selže a nepřestanu na Hannu myslet, budu mít v záloze ještě druhou věc.

„No jasně,“ odpovím a hrábnu po triku.

Přetáhnu si ho přes hlavu a nevšímám si bolestivého škubnutí v levé paži, kterou mám ještě pořád zatraceně citlivou, protože mě minulý týden na mistrovství narazili na mantinel. Ale ta srážka za to stála – už třikrát za sebou si briarský hokejový tým připsal titul mi-

stra. Asi by se tomu dalo říkat totální hattrick. Všichni hráči, včetně mě, si dosyta užívají výhod toho, že jsme trojnásobní národní mistři.

Dean, můj spoluhráč a obránce, tomu říká „tři vítězná P“: párty, pičky, pochvaly.

Je to docela přesnej popis situace, protože od našeho posledního vítězství mám nadbytek všech tří zmíněných výhod.

„Budeš řídit?“ zeptám se, když si přes triko přehodím černou mikinu a zapnu ji. Kámoš si odfrkne. „Fakt se mě na to ptáš?“

Obrátím oči v sloup. „Jasně, jak mě to vůbec mohlo napadnout.“

Dean Heyward-Di Laurentis byl na párty střízlivěj naposledy... *nikdy*. Ten chlap chlastá první ligu, kdykoli vyleze z baráku, sjetej je za chvíli víc než lyže, a jestli si myslíte, že to nějak ovlivňuje jeho výkon na ledu, tak se zamyslete pořádně. Je jednou z těch vzácných hříček přírody, který paří jak Robert Downey Junior z dob minulých, a nějak se jim daří být úspěšný a uctíváný jako Robert Downey Junior z dob *současných*.

„Neboj, Tuck se nabídl, že bude řídit,“ poví mi Dean. Tucker je náš další spolubydlící. „Ten nic nevydrží, má kocovinu ještě ze včerejška. Povádal, že potřebuje pauzu.“

Jo, ani se mu nedivím. Předsezónní tréninky nám začnou až za pár týdnů, takže si to volno užíváme o něco víc, než by asi bylo zdravo. Ale tak to bejvá, když jste ještě pořád v rauši z dalšího úspěšného mistrovství. Po loňské výhře jsem byl namol dva týdny v kuse.

Na tréninky se moc netěším. Je dost makačka udržet si sílu a kondici, ale ještě větší makačka to je, když při tom musíte pracovat desetihodinové směny. Ne že